

aabner Afgang for dem til Utugts Bedrivelse paa sin Volsig. Mindst strafbar vil formeentlig i Reglen den 3die i Paragraphen nævnte Forseelse være, nemlig imod Politiets Forbud at have Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løbsagtighed. Man har foretrukket denne Betegnelse fremfor de i D. L.'s 6—22—5 brugte Ord „at holde Horehuus“, med Hensyn til, at det vel kan være Tvivl underkastet, om det practisk hyppigste Tilfælde, at Noget leier Børelser ud til offentlige Fruentimmer, gaaer ind derunder. Ordene „imod Politiets Forbud“ ere indsludte ifølge en lignende Betragtning som den, der ovenfor med Hensyn til Udkastets § 177 er fremstillet.

Forffjellig fra den i § 179 omtalte Forsørelse til Utugt er den, der omhandles i Udkastets § 180, der væsentlig karakteriseres ved den skammelige Misbrug af den Indflydelse, som visse særegne Forhold eller Stillinger give den Skyldige over den Forsørte, ved Forsynsdelser imod og Kränkelsen af den af disse Stillinger følgende Forpligtelse til at værne om de til hans Omhu og Barctægt betroede Personers Sædelighed. Ibet man isøvrigt med Hensyn til Belegnelsen af disse særegne Forhold væsentlig kan henvise til, hvad ovenfor er anført med Hensyn til Udkastets § 163, skal man, skjøndt uden Tvivl til Overflod, bemærke, at Tilfældet i § 180 adstiller sig fra det i den nævnte Paragraph ommeldte deri, at her forudsættes, at Børgen eller Børgeren m. v. forsørger sin Myndling eller Elev til Løbsagtighed i Almindelighed (jævnlig for Fordeels Skyld), medens § 163 forudsætter, at han forsørger denne til legemlig Omgang med ham selv. De Momenter, som stundom kunne tale for en noget mildere Bedømmelse af det sidstomhandlede Forhold, vil der ikke blive Spørgsmaal om ved den i § 180 første Stykke omtalte Forbrydelse, og man har derfor her sat Straffen til Strafarbejde indtil 6 Aar uden, som i § 163, at aabne Afgang til Anvendelse af Straf af Fængsel paa Vand og Brød under formlidende Omstændigheder. — Med Hensyn til det sidste Stykke af Udkastets § 180 bemærkes, at ihvorvel det vistnok maa ansees som en skammelig Gjerning, at en Egtemand formaaer sin Hustru til utugtlig Omgang med Andre, kan

der dog, ifølge den gifte Kones Stilling, ikke egentlig her være Tale om Forsørelse, og der er derfor formeentlig ikke Tøse til at stemple et saadant Forhold som strafbart, forsaavidt Hustruen er enig med ham, undtagen hvor det ved at foretages i en vindeslyg Hensigt antager en dobbelt, forargelig Charakter. I dette Tilfælde synes det passende at ansee Manden med Straf af Fængsel paa Vand og Brød, hvorved isøvrigt erindres, at der selvfølger sig efter Omstændighederne kan blive Spørgsmaal om Anvendelsen af end høiere Straf, naar Forbrydelsen antager en anden Charakter, navnlig i det Tilfælde, at Manden aftaler med Konen, at han skal komme til og overraske hende og den paagældende anden Mand i deres utugtige Omgang, for at benytte Situationen til at afpresse denne Penge, jfr. Udkastets § 241. Underledes stiller Sagen sig, naar Manden misbruger sin Magt til at tvinge Hustruen til Utugt med Andre, eller naar han uden hendes Vidende og Villie giver Andre Leilighed til at forstaae sig legemlig Omgang med hende; i saadant Tilfælde maa det uden Tvivl ansees at være i god Konsekvens af Grundsætningerne i Udkastets § 166, jfr. § 169, at den skyldige Egtemand ansees med en meget alvorlig Straf, navnlig, som foreslaaet i Udkastets § 180, med Forbedringshunsarbejde, forsaavidt ikke de nævnte Straffebestemmelser, i Forbindelse med Reglerne om Meddeeltighed, maatte medføre Anvendelsen af høiere Straf.

Af de tilbagestaaende 2 Paragrapher i nærværende Kapitel er den første, § 181, bestemt til at træde istedetfor det sidste Punktum af § 8 i Presfeloven af 3 Januar 1851. Ganske i Klasse med Offentliggjørelsen af et utugtigt Skrift bør imidlertid formeentlig, hvad Strafsansvaret angaaer, sættes det i Paragraphens 2de Punktum omhandlede Forhold, at sælge, uddele eller paa anden Maade at udbrede eller offentlig at udstille utugtige Afbildninger. Af Hensyn til, at der under Paragraphen indbefattes Tilfælde af meget forffjellig Strafverdighed, har man fundet det rigtigt at forandre den i R. 3 Januar 1851 § 8 fastsatte Straf af simpelt Fængsel fra 1 til 6 Maanedes eller Bøder fra 100 til 500 Rd.